

การใช้คำพ้องเสียงในบทกลอนช่วยสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

USING RHYMES TO HELP STUDENTS REMEMBER ENGLISH GRAMMATICAL RULES

บุญเลิศ วงศ์พรหม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
E-mail : boonlert.wo@spu.ac.th

บทคัดย่อ

ไวยากรณ์ถือเป็นหนึ่งในส่วนประกอบสำคัญของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน เป็นตัวกำกับที่จะชี้วัดความถูกต้องของตัวภาษา แต่กฎทางไวยากรณ์นั้นเข้าใจและจำได้ยาก ในการสอนไวยากรณ์แบบดั้งเดิม ครูจะเริ่มต้นด้วยการอธิบายหลักการให้ แล้วยกตัวอย่างประกอบ เป็นเหตุให้นักศึกษาจำได้ยาก ดังนั้นการนำเอาบทกลอนหรือคำพ้องเสียงมาประกอบการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ถือเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่จะช่วยให้นักศึกษาจำหลักเกณฑ์ทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น สร้างความมั่นใจและความสนุกสนานในการเรียนรู้ บทกลอนที่นำมาใช้อาจปรากฏหลากหลายรูปแบบตามความเหมาะสมของเนื้อหา

คำสำคัญ : คำพ้องเสียง, ไวยากรณ์, ความถูกต้อง, การสอนภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

Grammar is a key component of the English language. Particularly in writing skill, it's a tool to check whether the use of the language is grammatically correct. Grammatical rules are difficult to understand and remember. Traditionally, when teachers teach grammar, they normally teach the rules with an illustration or examples. That is why it is so difficult to remember them. Therefore, turning grammatical rules into rhymes is another option which can help students remember those rules, and make them feel confident and enjoyable in learning the grammar of the English language. The rhymes utilized may vary depending on appropriateness of the contents of the lesson.

KEYWORDS : Rhyme, Grammar, Accuracy, English teaching

บทนำ

ไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนภาษาอังกฤษ และการสอนภาษาอังกฤษโดยการให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์ของภาษา (Grammar-Translation Method) นั้น มีมานานตั้งแต่อดีตจนถึงก่อนทศวรรษ 1940 ถือเป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบแรก การสอนโดยเน้นไวยากรณ์ เป็นการให้ความสำคัญกับเรื่องของกฎเกณฑ์ หรือความถูกต้องของภาษาเป็นฐานในการวัดสมรรถภาพของภาษา (Language Proficiency) มีรูปโครงสร้างประโยคมาเป็นตัวกำกับ ชีตเส้นให้เดินตาม (อรุณี วิริยจิตรา, 2532: 17) ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกลายเป็นวินัยทางความคิดเป็นประหนึ่งกรอบที่ถูกกำหนดเอาไว้มิให้ล่วงละเมิด เป็นเส้นแบ่งที่ขีดกำกับเอาไว้ให้เดินตามแนวทางนี้เท่านั้น ใครคิดจะออกนอกเส้นกำหนดถือว่าผิด ไม่เป็นที่ยอมรับ

การเน้นความถูกต้องของไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนภาษาไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาได้อย่างอิสระ และไม่กล้าแสดงออกทางภาษา และใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีวาทกรรมที่ว่าผิดหลักไวยากรณ์ ดังนั้น การสอนแบบเน้นความถูกต้องของรูปประโยคมากเกินไป มีส่วนทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจ ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวผิดไวยากรณ์

แต่เราก็มีอาจปฏิเสธเช่นกันว่า ในการใช้ภาษาอังกฤษนั้น ไวยากรณ์มีบทบาทสำคัญในการกำหนดระดับความสามารถของการใช้ภาษา ถ้าหากผู้เรียนสื่อสารโดยไม่คำนึงถึงหลักไวยากรณ์ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ผู้อ่านหรือผู้ฟังอาจจะไม่เข้าใจสิ่งที่ต้องการสื่อออกมาได้

ทุกภาษามีกฎเกณฑ์ การเรียนภาษา คือการเรียนรู้อะบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ถ้าเข้าใจไวยากรณ์ก็จะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง ความคล่อง (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) เป็นดัชนีชี้วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคน (สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2535: 40)

ฉะนั้น กฎเกณฑ์ของภาษาจึงมีความสำคัญเพราะมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการในการใช้ภาษา ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารของบุคคลด้วย

บทความนี้ คือ หนึ่งความเห็นที่จะชี้ถึงการนำเอาบทกลอนหรือคำคล้องจองมาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเพื่อสามารถจดจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ได้อย่างแม่นยำเพื่อความคล่องและความถูกต้องสมบูรณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความหมายและประเภทของไวยากรณ์

นักวิชาการด้านภาษาศาสตร์หลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความของไวยากรณ์แตกต่างกัน เช่น ไวยากรณ์ คือ การศึกษาความสัมพันธ์ของคำหรือโครงสร้างของคำในประโยค เป็นการศึกษากฎเกณฑ์ต่างๆ ของหน่วยที่มีความหมาย (นวรรธณ พันธุเมธา, 2526: 24) ในขณะที่ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky, 1957: 87) ระบุว่า ไวยากรณ์ คือ ความรู้ที่มีอยู่ในตัวผู้บอกภาษา ซึ่งเมื่อผู้พูดอยู่ในสิ่งแวดล้อมของข้อมูลภาษาใดก็ตามเป็นเวลาพอสมควรก็จะสามารถผลิตและเข้าใจประโยคและข้อความที่เคยผ่านหูผ่านตา รวมทั้งประโยคและข้อความอื่นๆ ที่เป็นไปได้จำนวนนับไม่ถ้วนแม้จะไม่เคยได้ยินมาก่อนก็ตาม เพราะฉะนั้น การเรียนรู้ภาษามีขึ้นเป็นผลของการท่องจำศัพท์และประโยคในภาษา แต่เป็นความสามารถที่จะเข้าใจภาษาและใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมโอกาสรวมทั้งมีความสร้างสรรค์ในการใช้ภาษาในรูปแบบใหม่ๆ ได้โดยอาจไม่เคยได้ยินได้อ่านมาก่อน (พิศมัย อินทรจักร, 2528: 1)

ดังนั้น ไวยากรณ์ คือ กฎเกณฑ์ของการใช้ภาษา เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของคำ วลี ในประโยค หรือระบบโครงสร้างของประโยค เป็นเรื่องของการเรียงคำให้เป็นประโยคที่ต้องการ

ไวยากรณ์อาจเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระดับคำ วลี หรือประโยคก็ได้ กล่าวคือ หากเป็นการศึกษาโครงสร้างระดับคำ เราเรียกว่า **วจีวิภาค (Morphology)** ส่วนไวยากรณ์ที่เป็นการศึกษาถึงโครงสร้างระดับประโยคเรียกว่า **วากยสัมพันธ์ (Syntax)** (จินดา เสงสมบุญ, 2542: 28-29)

ไวยากรณ์แบ่งออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. **Traditional Grammar ไวยากรณ์แบบดั้งเดิม หรือ Prescriptive grammar** เป็น ไวยากรณ์ที่เลียนแบบมาจากภาษาละติน โดยกำหนดกฎเกณฑ์ของภาษาที่คิดว่าถูกต้องมาให้ และไวยากรณ์ประเภทนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของภาษาศาสตร์ในการเรียนการสอน จะเน้นความถูกต้องของไวยากรณ์ โดยใช้การแปลเป็นหลัก และเน้นการสอนเรื่องของ Parts of Speech, Conjugations, Declensions, Tenses เป็นต้น ยึดภาษาเขียนเป็นหลัก เพราะภาษาเขียนเป็นการใช้ภาษาที่ผ่านการไตร่ตรองมาเป็นอย่างดี ย่อมมีหลักเกณฑ์และถูกต้องกว่าภาษาพูด Traditional หรือ prescriptive grammar และ Descriptive grammar เน้นกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เหมือนกัน แต่มีจุดเน้นต่างกัน

กล่าวคือ Traditional Grammar กำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาก่อน และให้ใช้ตามกฎเกณฑ์เหล่านั้น แต่ Structural grammar เน้นการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้อยู่ในช่วงขณะนั้นว่ามีหลักในการใช้อย่างไร

2. Transformation Grammar ไวยากรณ์ปริวรรต

นำโดย Noam Chomsky เชื่อว่าเราสามารถอธิบายภาษาได้ในสองระดับคือระดับที่อยู่ในหัวสมอง (Deep Structure) กับระดับที่ปรากฏเป็นประโยคที่ได้ยินได้ฟัง (Surface Structure) ไวยากรณ์แนวปริวรรตเน้นการใช้ไวยากรณ์เป็นสะพานเชื่อมโยงระหว่างโครงสร้างประโยคในระดับผิวและโครงสร้างประโยคในระดับลึก ซึ่งเป็นแนวคิดหรือความหมายที่รองรับโครงสร้างประโยคต่างๆ (พงษ์ศรี เลขะวัฒนะ, 2553: 326)

3. Structural Grammar ไวยากรณ์โครงสร้าง หรือ

บางครั้งก็เรียกว่าเป็น Descriptive Grammar นำโดย Leonard Bloomfield เป็นการวิเคราะห์ระบบเสียง ระบบคำ และระบบโครงสร้างที่ใช้กันจริง ในปัจจุบัน โดยผู้ศึกษาภาษาแนวนี้เชื่อว่าภาษามีโครงสร้าง สิ่งที่อยู่ในภาษา เช่น เสียง คำ วลี เป็นส่วนประกอบของโครงสร้าง ในการวิเคราะห์ภาษาจึงต้องพยายามหาความสัมพันธ์ของหน่วยต่างๆ อันเป็นส่วนประกอบของโครงสร้างเหล่านี้

4. Case Grammar ไวยากรณ์การก ซึ่งแตกสาขา

มาจากไวยากรณ์ปริวรรต ริเริ่มโดย Charles J. Fillmore เพื่อแก้ไขจุดอ่อนของไวยากรณ์ปริวรรต โดยเขานำเสนอความสัมพันธ์ทางอรรถ-วากยสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยาในประโยค (David Crystal, 1987:125)

5. Tagmemics Theory ไวยากรณ์แทกมีมิก นำโดย

Kenneth L. Pike เพราะเห็นว่าไวยากรณ์โครงสร้างยังไม่รัดกุมพอที่จะอธิบายโครงสร้างของวลีและประโยคได้ชัดเจน เพื่อขจัดความสับสนเขาจึงได้นำเสนอไวยากรณ์รูปแบบใหม่เรียกว่าแทกมีม (Tagmeme) เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของคำ (Filler of Class), หน้าที่ของคำ (Slot), บทบาทของหน่วยทางไวยากรณ์ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ทางความหมาย (Role) และความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยทางไวยากรณ์ (Cohesion) (จินดา เสงี่ยมบูรณ์, 2542: 45-46)

การสอนโดยรวมศาสตร์และศิลป์เข้าด้วยกัน

ภาษาอังกฤษมีคำศัพท์มากกว่า 140,000 คำ แต่ที่คนจำได้มีเพียง 20,000 คำเท่านั้น และที่ใช้ในเชิงพานิชย์มีเพียง 7,000

คำเท่านั้น (Jean-Paul Nerriere and David Hon, 2009: 10) แต่การที่จะจดจำคำศัพท์เหล่านั้นให้ได้มากที่สุด และคงทนนานที่สุดนั้นยาก เพราะความทรงจำของมนุษย์มีขีดจำกัด เช่น อาจถูกจำกัดจากอายุที่เพิ่มขึ้น สิ่งแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย หรือแม้แต่มีวิธีการจดจำไม่ถูกต้อง

แต่ข้อจำกัดทางด้านคำศัพท์มิได้สร้างปัญหาเท่าใดนัก เพราะถ้าเรารู้คำเพียง 5,000 คำ ก็ถือว่าเพียงพอที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ (Jean-Paul Nerriere and David Hon, 2009 : 28) คำศัพท์เหล่านั้นเปรียบเสมือนวัตถุดิบที่เราจะนำมาใช้ในการปรุงอาหาร หลายคนมีเพียงพอ แต่จะนำมาสร้างเป็นประโยคกลับขาดความมั่นใจ ความแม่นยำในการใช้ไวยากรณ์ไม่ดีพอ

ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น เท็ตสึยะ ยาสุโคชิ ครูสอนภาษาอังกฤษชื่อดัง ของโรงเรียนกวดวิชา โตชิโนไฮสคูล ประเทศญี่ปุ่น ได้ให้คำแนะนำไว้อย่างน่าสนใจว่า "นักวิชาการที่รู้แค่ 1 ส่วน แล้วเอามาสอนเพียง 1 ส่วนนั้น ไม่ได้เรื่องแน่ ผู้สอนจะต้องเรียนรู้มากถึง 100 ส่วน แล้วนำมาสกัดหรือตกผลึกให้เข้มข้นจนเมื่อนำมาสอนได้เพียง 1 ส่วนเพื่อความจำง่าย เข้าใจง่ายของนักเรียน นอกจากนี้ ผู้สอนที่ดีต้องสวมบทบาทได้ 5 แบบ คือ นักวิชาการ นักแสดง หมอดู ศิลปิน และหมอรักษาโรค" (Tetsuya Yasukochi, 2554 :14) หมายความว่า ครูผู้สอนจะต้องศึกษาสะสมความรู้ในหัวข้อนั้นๆ อย่างละเอียด ศึกษาจนเชี่ยวชาญ จากนั้นต้องรู้จักย่อยสลาย คัดกรองว่า อันใดสำคัญ ส่วนไหนไม่สำคัญ แล้วสกัดหรือตกผลึกส่วนสำคัญเหล่านั้นให้เหลือเพียงคำสั้นๆ จำได้ง่ายๆ ต้องรู้จักขมวดปมประเด็นเด่นๆ ให้สรุปลงย่อๆ ออกมาในรูปแบบต่างๆ ที่จะช่วยให้จำได้ง่ายยิ่งขึ้น

นำเอาหลัก FRESH มาพิจารณาประกอบการสอน

ไวยากรณ์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน มีกฎเกณฑ์มากมาย การเรียนไวยากรณ์จึงเป็นเรื่องของการจดจำกฎเกณฑ์เหล่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและน่าเบื่อหน่าย เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว หลายสำนักต่างปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้และการใช้ไวยากรณ์ที่น่าเบื่อหน่ายให้กลายเป็นสิ่งที่น่าสนใจติดตาม หนึ่งในนั้นคือ หลักของ "FRESH" ปรับรูปแบบการเรียน เปลี่ยนลีลาการสอนเสียใหม่ ได้แก่

1) F (Fun) การเรียนในห้องต้องมีบรรยากาศที่สนุกสนาน น่าสนใจติดตาม สนุกอย่างมีหลักการ ความสนุกสนานเป็นแนวทาง โดยมีความคล่องในการใช้ภาษาเป็นเป้าหมาย

2) R (Relax) รูปแบบการนำเสนอต้องไม่เครียด มีเพลงหรือบทกลอนเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนสำคัญ

3) E (Express) ต้องกล้าแสดงออกนำมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน มิฉะนั้นสิ่งที่เรียนมาจะไม่บังเกิดผล กลายเป็นความรู้ที่อยู่ในตู้คัมภีร์ตลอดไป เรียนรู้มาหลายปีแต่จะพูดสักทีกลับคิดไม่ออก

4) S (Study) ศึกษาหลักเกณฑ์การใช้และความหมาย ที่ถูกต้องในแต่ละคำอย่างแจ่มแจ้ง มีแต่ศิลป์ ไม่มีศาสตร์ก็ขาดหลักการ หากมีแต่ศาสตร์ไม่มีศิลป์ก็หากินลำบาก ต้องเกื้อหนุนหนุนส่งกันและกัน

5) H (Habit Formation) ตอกย้ำซ้ำซากซ้ำจนชินจนเกิดติดเป็นนิสัย สามารถจดจำประโยคเหล่านี้ได้ขึ้นใจ (อุทัย ภิรมย์รัตน์, 2554: 13)

เทคนิคตามแบบ "FRESH" นั้น มีเป้าหมายเพื่อสร้างบรรยากาศในห้องเรียนในสนุกสนานเป็นอันดับแรก ปลูกเร้าให้นักศึกษาได้เกิดความรู้สึกเป็นกันเอง (Break the Ice) ให้พวกเขาเห็นว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยาก และการที่จะศึกษาไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้สัมฤทธิ์ผลได้ ก็ไม่ใช่เรื่องยากเกินความสามารถของเขา จากนั้นค่อยแปรสภาพบรรยากาศในห้องเรียนให้เกิดความสนุกสนาน น่าสนใจติดตาม โดยมีปลายทางอยู่ที่ความถูกต้องของตัวภาษา ซึ่งการที่จะกระทำเช่นนี้ได้ ครู-อาจารย์ต้องเก่งมีความสามารถในการสร้างความบันเทิงที่หลากหลายให้เกิดขึ้นในห้องเรียน

อาจารย์หลายท่านจึงได้นำเสนอทางออก แนวทางที่น่าสนใจแตกต่างกันออกไปตามความถนัดและความเชื่อของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็น **ครูที่แนน (คุณอริสรา ธนาปกิจ)** แห่งสำนักสอนภาษา "ENCONCEPT" ได้นำเสนอให้เอาคำศัพท์ หรือ หลักเกณฑ์ในการใช้ภาษา (ซึ่งทางสำนัก Enconcept เรียกวิธีการแบบนี้ว่า "Ultimate Grammar") มาแต่งเป็นบทเพลงเพื่อช่วยให้จำได้ง่ายขึ้น เป็นการใส่จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เข้าไปในเนื้อหา จึงปรากฏผลออกมาเป็น Edutainment (Education + Entertainment) เป้าหมายคือ ความคล่อง และความถูกต้องในการใช้ภาษา โดยมีความบันเทิงเป็นเครื่องมือผสม จังหวะและลีลาการเต้น นำเนื้อหาให้เข้าถึงผู้เรียนได้ดีกว่า จำได้ง่ายและยังยืนยงขึ้น มีบรรยากาศที่สนุกสนาน ภายใต้กรอบแนวคิด **"ศัพท์เป็นพัน ร้องมันส์ ไม่มีวันลืม"**

เสียงดนตรีที่เร้าใจ ความสวยงามน่ารัก การแต่งกายให้อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกับผู้เรียน และบุคลิกส่วนตัวเป็นสิ่งดึงดูดที่ดี ผสานกับการสอนผ่านบทเรียนที่มีบทเพลงภาษาอังกฤษเป็นตัวนำ ประกอบกับลีลาการเต้นที่เร้าใจของครู เป็นประหนึ่งแรงกระตุ้นให้นักเรียนนักศึกษาได้เกิดความรู้สึกว่าชอบเสียก่อน ไม่ว่าจะเป็นอย่างน้อยสนใจในเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในจังหวะของบทเพลง เป็นเหตุให้เขาอยากเรียน และขยับมือ เท้า สายหัวไปตามจังหวะ เมื่อสนใจในลีลา เนื้อหาจะถูกแทรกซึมเข้ามาโดยไม่รู้ตัว เป็นการรวบรวมกันระหว่างความสนุกสนานกับการจดจำเนื้อหาของภาษา การสอนด้วยเพลงจะส่งผลให้นักศึกษารู้สึกสนุกกับวิชาภาษาอังกฤษ (Fun) จนจดจำกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาได้เร็วขึ้น (Fast) และจำศัพท์ได้ยาวนานกว่าการท่องจำแบบเดิม (Hard to forget) ยกตัวอย่างเช่น

Turn : Ar-sim and I

Turn off TV มัน Turn off อารมณ์ให้หมดไป
แต่ Turn on TV มัน Turn on อารมณ์ให้เร้าใจ
พอ Turn up ให้ดัง ฉันเห็นเธอ Turn up ขึ้นบนจอ
อยากดูต่อ ไม่ Turn over เปลี่ยนช่องเลย

แต่ซิมของฉัน แก Turn down ลดเสียงปฏิเสธฉัน
เราจึง Turn against เป็นศัตรูกัน
ซิมกับฉัน ซิมกับฉัน ฉันกับซิม

ซิมไม่ยอม ซิมจะปิดไฟบ้านอน Turn out, Turn in
ใจดีมีๆ ของซิม Turn into ก้อนหิน
พูดว่าจะ Turn me in ส่งฉันมอบตัว
It's Turn out that I have to Turn to my mummy.
กลายเป็นว่าฉันต้องไปพึ่งแม่ที่แสนดี

(ที่มา : www.youtube.com/watch?v=ZLa-qp95WH4)

ธรรมชาติของคนจะชอบอะไรที่ง่าย ๆ แต่การสอนภาษาอังกฤษส่วนมาก ผู้สอนมักจะเคร่งครัดในกฎระเบียบภาษา เอาจริงเอาจังกับความถูกต้องของรูปประโยค หากอาจารย์ท่านนั้นเก่งทั้งเนื้อหา และเป็นนักสร้างบรรยากาศที่เพลิดเพลิน มีบุคลิกโดดเด่น สามารถนำเอาอุปกรณ์การบันเทิงมาเป็นเครื่องมือ โดยมีความคล่องและความถูกต้องของภาษาเป็นเป้าหมาย แทรกดนตรี ใส่จังหวะ แสดงสีหน้า ออกลีลา ให้อารมณ์ ผสมกับความหมายที่ปรากฏบนสำนวนเหล่านี้ จะช่วยให้นักศึกษาสามารถจดจำความหมายได้ง่าย และยั่งยืน กิจกรรมในระหว่างเรียนรู้อาจไม่น่าเบื่อหน่าย พอนำไปใช้ก็สามารถใช้ได้ถูกต้อง ตรงตามความหมายที่แท้จริง แทนที่จะเป็นการศึกษาภาษาอังกฤษในห้องเรียนทั่วไป ซึ่งเครียดราวกับว่าถูกบังคับให้เรียนรู้ แต่ความรู้สึกของนักศึกษาที่เรียนผ่านระบบดังกล่าว กลับรู้สึกประหนึ่งว่ากำลังอยู่ในโรงละคร หรืออยู่ท่ามกลางคอนเสิร์ตวงเล็ก ๆ ซึ่งเข้ากับจริตของเหล่าวัยรุ่นนัฟอดี

เสน่ห์แห่งการนำเอาคำพ้องเสียงมาเป็นเครื่องมือในการสอนภาษานั้น ก่อให้เกิดอารมณ์ความอยากเรียน ซึ่งถือเป็นบันไดขั้นแรกที่จะชักจูงใจให้นักเรียนนักศึกษาเข้ามาสัมผัสในเนื้อหาอยากเก่งในวิชานี้ จนนำไปสู่ความเก่ง จดจำเนื้อหาได้ไม่ลืมเลือน ถึงคราวที่จะใช้ศัพท์ หรือประโยคเหล่านี้ นักศึกษาสามารถนำออกมาใช้ได้ทันที แม่นยำ ถูกต้อง และคล่องแคล่ว

ตรงกันข้าม ที่ผ่านมาระบบการใช้วิธีการบรรยายธรรมดาให้หลักเกณฑ์ และวิธีการใช้ พร้อมกับยกตัวอย่างประกอบ จับท้ายกันที่บังคับให้นักศึกษาต้องท่องจำให้ได้ ทำแบบฝึกหัดท้ายบทตามลำดับ ซึ่งเป็นประหนึ่งยาขมที่อาจารย์บังคับให้เหล่านักศึกษารับประทาน จริงอยู่ แม่นยารสขมอันนี้อาจเป็นประโยชน์สำหรับคนไข้ แต่เปลี่ยนวิธีการให้ยาใหม่จะดีกว่าไหม? ลองเอาเม็ดยามาเคลือบด้วยรสช็อกโกแลต เพิ่มสีกลิ่นหลากหลายให้กับช็อกโกแลตนั้น จะดูน่ารับประทานมากยิ่งขึ้น

การใช้คำพ้องเสียงในบทกลอนเพื่อสอนประโยคสนทนา

แนม บุญยสิทธิ์ (2544: 63) ได้นำเสนอรูปของประโยคสนทนา เพื่อให้จำง่าย ใช้น่าสนใจ โดยแต่งประโยคสนทนาภาษาอังกฤษที่จำเป็นในชีวิตประจำวันเป็นบทกลอน ก็ช่วยให้นักศึกษาสนใจ และสามารถพูดประโยคต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งในการสร้างสรรค์บทเรียนให้เกิดความสนุกสนาน

และจดจำได้อย่างยั่งยืน เช่น

Sit down, please.	เชิญนั่งครับ
เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ	He can neither eat nor sleep.
Still waters run deep.	น้ำนิ่งไหลลึก
หล่อนเป็นสาวที่นทีก	She is an old maid.
Beware of air-raid.	ระวังการโจมตีทางอากาศ
ฉันจะช่วยเหลือคุณจนสุดความสามารถ	
I shall help you to the best of my ability.	
What is the population of your country?	
ประเทศของคุณมีพลเมืองเท่าไร?	
เมื่อวานนี้คุณรับประทานอาหารที่ไหน?	
Where did you eat your lunch yesterday?	
Gambling does not lie in my way.	
การพนันไม่อยู่ในแนวทางของฉัน	

การใช้คำพ้องเสียงในบทกลอนเพื่อสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

สำราญ คำยิ่ง (2536: 115) ต้นแบบของแนวคิดของการนำเอาคำพ้องเสียงในบทกลอนมาเป็นเครื่องมือในการจดจำหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ถือเป็นแนวคิดที่แปลกใหม่ ทำให้ทัศนคติที่มีต่อไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของหลายคนเปลี่ยนไป จากที่เคยเป็นยาขมหม้อใหญ่ ได้แปรสภาพเป็นขนมทรัพย์ขนาดมโหฬารที่ต้องติดตามค้นหา ท่านได้นำเสนอให้จดจำกฎไวยากรณ์ด้วยบทกลอนง่ายๆ ว่า

"Verb to have ก็ไม่มี
Verb to be ก็ไม่อยู่
Verb to do มาช่วย"

แต่ Verb to do ที่มาช่วยก็ต้องแปรเปลี่ยนไปตามรูปแบบของ Tenses และ ตัวประธาน กล่าวคือ

"หากประธานเป็นเอกพจน์ให้ใช้ Does
พหูพจน์ให้ Do
I They We You ก็ใช้ do เหมือนกัน
กริยาสำคัญ นั้นไม่ต้องเติม -s"

เราจะสื่อสารด้วยความคิดที่ไม่จำกัดของเราให้คนอื่นได้รับรู้ แต่กลับมากวนขวางกั้นด้วยหลักการอันจำกัดนี้ เป็นเหตุให้เราไม่สามารถถ่ายทอดแนวคิดได้อย่างอิสระเสรี มองเห็นตัวภาษา คือ ความถูก-ผิดอย่างเดียว แทนที่จะมองไปที่เป้าหมายคือ ผู้รับสารเข้าใจในสิ่งที่เราสื่อหรือไม่

การทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่าย ทำเรื่องสลับซับซ้อน सरूपลงสั้นๆ ทำให้เราสามารถจดจำได้ง่าย เป็นเหตุให้ผู้เขียนเกิดความประทับใจ พร้อมกับระลึกไว้ในใจเสมอว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้จดจำกฎ กติกาในการใช้ภาษาเหล่านั้นได้ง่ายและยั่งยืนด้วยเหตุนี้ การนำเอาหลักเกณฑ์ต่างๆ ของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาแต่งเป็นบทกลอน หรือคำพ้องเสียงต่างๆ จึงน่าจะตอบใจท่านได้ดีที่สุด

คำพ้องเสียงในบทกลอนที่นำมาใช้สอนไวยากรณ์ อาจปรากฏในรูปของคำพ้อง คำคล้องจอง หรือบทกลอนในรูปต่างๆ ทั้ง กลอนแปด กลอนสี่ กาพย์ยานี 11 หรือในรูปอื่นๆ ตามแต่ผู้สอนจะสะดวก โดยคำนึงถึงความถูกต้องในการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญ เช่น การใช้ **Present Continuous Tense** ให้ถูกต้อง มีการจำประโยคโครงสร้างอย่างง่ายๆ ว่า

**"กริยาแท้เติม -ing
มี Verb to be อยู่ข้างหน้า
แปลว่า "กำลัง"..."**

ส่วนประโยค **Present Perfect Tense** ก็มีข้อสังเกตว่า

**"Verb to have นำหน้า
ตัวตามมาเป็น Verb ช่อง 3"**

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การใช้ **Gerund (กริยาช่องที่หนึ่งเติม -ing แต่มาทำหน้าที่คล้ายคำนาม)** เพราะเวลาเขียน นักศึกษาเขียนผิดบ่อย เวลาสอนนักศึกษาไม่สามารถจดจำได้ อย่างถาวร และใช้งานไม่คล่อง เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา วิชาภาษาอังกฤษว่า มีกริยาดัวไหนบ้างที่เวลาเขียนจะต้องตามหลังด้วย gerund ผู้เขียนจึงได้เรียบเรียงคำศัพท์เหล่านั้นเป็นบทกลอนแปด ช่วยให้จดจำได้ง่ายขึ้น ใช้ได้อย่างไม่ผิดพลาด เช่น

**"จะขอกล่าวพรรณนาเรื่อง Gerund
รูปของมัน นั่นก็คือ V+ing
ส่วนหน้าที่ของมัน นั้นจริงๆ
บทบาททุกสิ่ง เป็นดั่งนาม นะทรามวัย
อาจอยู่หน้า หรือหลัง ของประโยค
อาจถูกโยก เป็นประธาน กรรมก็ได้
แต่จะตาม หลัง verbs นี้ เสมอไป
ดั่งเช่น like, love, can't stand, hate, enjoy
นอกจากนี้ มี start, stop, consider
อยากให้เธอ mind, spend เห็นคุณค่า
แต่จง finish อย่า risk เสี่ยงนะแก้วตา
ภายภาคหน้า จง keep ไว้ ในใจเธอ"**

อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ การเปลี่ยนประโยคกัตตุวาจก (Active Voice) ให้เป็นประโยคกัมมวาจก (Passive Voice) มีแง่คิดให้เราจดจำได้ง่ายยิ่งขึ้น เพราะประโยคทั้งสองรูปแบบ มีปรากฏให้เราเห็นในหน้าหนังสือพิมพ์ ตำราวิชาการ และการสนทนาในชีวิตประจำวันเรามากมาย แทนที่เราจะจดจำไปที่ละข้อแบบเดิมๆ ว่า

1. เอกกรรมในประโยค Active มาเป็นประธานของประโยค Passive
2. มี Verb to be มาช่วย (ขึ้นอยู่กับ Tense และประธานของประโยค Active)
3. กริยาแท้เปลี่ยนเป็นช่องที่ 3
4. เชื่อมด้วย "by"
5. สลับกับข้อ 1 โดยเอาประธานในประโยค Active มาเป็นกรรมของประโยค Passive

การเรียงลำดับเช่นนี้ อาจก่อให้เกิดการสับสน จำได้ยาก ผู้เขียนจึงขอเสนอทางเลือกใหม่ เพื่อให้จดจำได้ง่ายขึ้น ด้วยการนำเอาบทกลอนมาช่วย ทำให้เราจำง่าย ใช้คล่อง ถูกต้องเวลาแต่งประโยค เช่น

**" S to O และ O to S
ที่พิเศษคือ be+Verb3
ถ้าหากอยากให้ดังงาม
จะต้องตามเชื่อมด้วย "by"**

สรุป

การเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในห้องเรียนให้น่าสนใจ ครูควรจัดการบทเรียนให้น่าติดตาม ทำอย่างไรจะทำให้นักเรียนนักศึกษาเกิดบรรยากาศที่สนุกสนานตลอดคาบเรียน การกระตุ้นให้เขาสนใจ ที่จะเรียนรู้เป็นเสมือนการสอดแทรกวิตามินเสริมในเนื้อหาอย่าให้กลายเป็นสารพิษที่ปนเปื้อนอยู่ในตัวเนื้อหาภาษา การนำเอาบทกลอนมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดหลักไวยากรณ์ ช่วยให้นักศึกษาจดจำรูปแบบการใช้ภาษาได้อย่างยั่งยืน เพราะคำพ้องในบทกลอน จะช่วยให้จำหลักเกณฑ์ได้ชั่วชีวิต จะใช้เมื่อไรก็สามารถนำออกมาจากจิตใต้สำนึกได้ทันที การใช้คำพ้องเสียงในคำบทกลอนเพื่อสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นการนำเสนอแบบไม่มีกรอบ (Think Outside the box) เป็นการสร้างแนวทางใหม่ในการสอน เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น และไม่น่ากลัวอย่างที่เคยเป็น แต่อุปสรรคของการสอนด้วยวิธีการดังกล่าว คือกว่าจะคิดสรุปเอาหลักเกณฑ์ของแต่ละหัวข้อออกมาเป็นคำพ้องจอบ หรือบทกลอนได้นั้น ทำได้ยาก ครูผู้สอนนอกเหนือจากต้องเข้าใจในเนื้อหาหลักภาษาแล้ว ยังต้องเก่งเรื่องกาพย์กลอนอีกด้วย

บรรณานุกรม

- จินดา เสงสมบุญรณ์. 2542. **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น
- เท็ตสึยะ ยาสุโคชิ (Tetsuya Yasukochi). 2554. **สอนเก่งสอนเป็น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. แปลโดย รศ.ดร.ศักดา ตาทอง กรุงเทพมหานคร: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) นวัตกรรม พันธุมธรา. 2526. **ไวยากรณ์ไทย**. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- แนม บุญสิทธิ. 2544. **สนทนาอังกฤษคำกลอน 2,000 ประโยค**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุทรไพศาล.
- พงษ์ศรี เลขะวัฒน์. 2553. **ภาษาอังกฤษสำหรับครู บทที่ 13 ภาษาอังกฤษตามแนวไวยากรณ์ปริวรรต**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พิศมัย อินทรฉัตร. 2528. "ขอมสีกกับไวยากรณ์ปริวรรตมาตรฐาน." **วารสาร "ภาษาและวัฒนธรรม" มหาวิทยาลัยมหิดล** ฉบับที่ 1: 5
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535. **วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำราญ คำยั้ง. 2536. **Advanced English grammar for high learner**. กรุงเทพมหานคร: ชูติมาการพิมพ์
- อริสรา ธนาปกิจ. 2553. **อังกฤษพันกรอบกับครูที่แน่น**. กรุงเทพฯ: เวิร์ดพอยท์ พับลิชชิง
- _____. **Enconcept : Ar-sim and I**. Retrieved April 22, 2012, from <http://www.youtube.com/watch?v=ZLa-qp95WH4>
- อรุณี วิริยจิตรา และคณะ. 2555. **เหลี่ยมหลังแลหน้าการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง
- อุทัย ภิรมย์ริน. 2542. "แนวคิดใหม่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21" **วารสาร "การอ่าน" สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย** ฉบับพิเศษ กรกฎาคม-ธันวาคม 2554. หน้า 13
- David Crystal. 1987. **The Cambridge university encyclopedia of language**. Cambridge University Press.
- Jean-Paul Nerriere and David Hon. 2009. **Globlish : The world over**. International Globish Institute. USA.
- Noam Chomsky. 1957. **Syntactic structure**. The Hague: Mouton & Co.

>> บุญเลิศ วงศ์พรม

สำเร็จการศึกษาปริญญาโท M.A. (Linguistics) จาก University of Delhi, India. ปี พ.ศ. 2538
ปริญญาตรี ศาสตราจารย์บัณฑิต (ศน.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ปี พ.ศ.
2536 Cert. of English Teaching จาก Edith Cowan University, Australia ปี พ.ศ. 2547

ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีปทุม เป็นอาจารย์พิเศษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และ
คณะศิลปศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ